

Holnap lesz kereken harminc esztendeje, hogy a világ a tévékészülékek képernyőjére tapadva figyelte, ahogy elszánt emberek egymást segítve húzva-vonva felmásznak a berlini fal tetejére, majd minden kezükbe akadó eszközzel törik, bontják azt darabjaira.

Azoknak a felkavaró napoknak a kellős közepén, 1989. november 10-én egy bajor küldöttség érkezett Magyarországra.

Találkoztak Antall Józseffel, akit csak néhány nappal korábban választott elnökévé az immáron szabad választásra készülő ellenzéki párt, a Magyar Demokrata Fórum.

A felek már korábbról ismerték egymást, és természetesen a sorsdöntő eseményekről beszélgettek.

Arról a közös reményről, hogy a német megosztottság felszámolása végre valahára az európai megosztottság végét is jelentheti.

Annak a bizonyos bajor küldöttségnek az egyik tagja ma itt áll előttünk.

Amikor Edmund Stoiber sok évvel később felidézte 1989 késő őszeinek hangulatát, ezekkel a szavakkal emlékezett akkori gondolataira, érzéseire:

„Teljesen világos volt: Magyarország helye kezdettől fogva az egyesült Európa közepén van.”

Mélyen Tisztelt Elnök Úr!

Nagy tisztelettel és barátsággal köszöntjük Önt ismét itt, Európa közepén.

Köszöntjük abból az alkalomból, hogy hazánk a Magyar Érdemrend Nagykeresztje adományozásával szeretné kifejezni elismerését Önnek mindazért, amit Magyarország és Bajorország együttműködéséért tett, és tesz mind a mai napig.

Ez a kapcsolat a történelmi távlatához méltóan szoros ma is, és ebben Önnek személy szerint hatalmas szerepe van.

Franz Josef Straußnak, a Keresztényszociális Unió egykori nagyhatású vezetőjének van egy híres definíciója a konzervatív emberről, amely így szól:

„Konzervatívnak lenni nem azt jelenti, hogy hátra pillantani, konzervatívnak lenni annyit tesz, mint a haladás csúcsán menetelni.”

Nekünk most mégis egy kicsit hátra kell pillantanunk.

Csak éppen addig, hogy jobban lássuk Edmund Stoibert, az örökségére büszke bajor embert, a keresztény-konzervatív politikust, a konstruktív európaiat.

Ön 17 esztendősen lépett be a CSU-ba.

A kezdetektől a közösség szolgálatának lehetőségét kereste, a felelősségtudat vitte közéleti pályájára.

Negyedszázadon át volt a bajor kormány tagja, ebből tizennégy esztendeig a Bajor Szabadállam miniszterelnöke.

Munkájával nagyban hozzájárult ahhoz, amit ma Bajorország Európában és Európának jelent.

Hagyomány és fejlődés egyensúlya, „menetelés” a haladás csúcsán, erőforrássá vált előnyök.

Bajorország az Ön kormányzása idején elért teljesítményével különleges rangot vívott ki magának, és egész Európa elé követendő példát állított.

Tudjuk, hogy ezt az eltökéltséget, ezt a hivatástudatot vitte magával az európai politika színtereire, brüsszeli szakértői munkájába is.

Tisztelt Elnök Úr!

Ön velünk hasonlóan gondolkodott a kelet-közép-európai államok uniós csatlakozásáról: hogy az valójában nem bővítés, hanem olyan természetes újraegyesítés, miként Németország két, mesterségesen szétdarabolt fele vált ismét egyetlen egésszé.

Ön azt is tudta, hogy mi, magyarok nem kopogtattunk Európa ajtaján, hanem mindig is otthon voltunk benne.

A történelem által nekünk szánt helyet ezerszer is megszolgáltuk a megosztottság ellen vívott forradalmunkkal, 1956 szabadságvágyával és 1989 őszén a határainak megnyitásával.

Hálásak vagyunk érte, hogy oly sok alkalommal figyelmeztette rá Európát, mit is adott Magyarország az európai egyesülés művéhez.

Hálásak mindazért, amit Magyarország barátjaként Ön az erős és egyenrangú tagállamokra épülő Európai Unióért tett.

Azért az Unióért, mely az alapítók szándéka szerint nemcsak érdek-, hanem értékközösség is.

Ön sokak számára adott mércét az építő együttműködés, a becsület, a konstruktív viták kultúrájához.

Megmutatta, miként lehet valaki egyszerre lelkes patrióta, hűséges hazafi és elkötelezett európai.

Világossá tette, hogy a keresztény-konzervatív politika erős európai jelenléte egyszerre múlt és jövő: a közös alapok része és a közös célok javára van.

A kiváló magyar író, a német ősökkel is büszkélkedő Márai Sándor egyik írásában azt próbálta megfogalmazni, mit jelent európai, s azon belül is közép-európai polgárnak lenni.

Úgy érezte, hogy létezik egy **„nagyon finom vonal”**, amelyet **„sorompó és határjelzés nem mutat”**, s amelyen belül könnyen találunk barátokat, osztozunk egymás sorsában, ismerősnek érezzük a műveltséget, a szellemet.

A mai napon köszönjük, hogy az Ön mindenkori szemléletében is jelen van ez a „finom vonal”, értékek és nézetek hasonlósága, ami különlegessé teszi kapcsolatunkat, termékennyé párbeszédünket.

Hogy ez a kapcsolat a jövőben is élő maradjon, nem nélkülözhetjük az előttünk járók tapasztalatait, tanácsait.

Ön egyszer Antall Józsefre emlékezve azt mondta: „**hihetetlen kiváltság**”, hogy a jelen kihívásaira „**ma Európában együtt, szabadon és saját érveinkkel**” kereshetjük a megoldásokat.

Antall életműve pedig „**ösztönzést kell jelentsen számunkra, hogy kevesebb kishitúséggel közeledjünk mai feladatainkhoz**”.

Mi bízunk benne, hogy a szabadság, az összefogás és a saját érvek kultúrája továbbra is érték marad a közös Európában.

S hogy mindig lesz bennünk elég ambíció sürgető feladataink elvégzéséhez.

Az Ön életműve ezután is ösztönzést jelent ebben mindannyiunk számára.